

[Boeck-Hansen.]

ud om Mandagen. Saa kunde jeg selv naa at modtage det, det var en Fordel, men det var jo lidt aparte, og jeg synes ogsaa, at Generaldirektøren for Statsbanerne, hvis Dygtighed vi alle anerkender — det er endogsaa gaaet saa vidt, at han vist ogsaa anerkender den selv —, i nogen Grad har svigtet sin Ungdomskærlighed, nemlig Postvæsenet. Naa, nu takker jeg meget for, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har lovet, at det i hvert Tilfælde skulde blive saadan, at vi kunde faa Posten til Jylland i Løbet af et Døgn.

For 5. Aar siden tillod jeg mig at stille Ministeriet for offentlige Arbejder det Spørgsmaal, om man tænkte sig at fuldende Hanstholm Havn, eller man ikke gjorde det. Jeg fik nu aldrig noget Svar derpaa, men nu har jeg forstaaet, at man har besluttet sig til at fuldende Havnen. Men saa vil jeg paa ny tilraade, at man sætter lidt mere Fart paa. Det Tempo, hvori denne Havn bygges, er helt fortvivlende. Selv om man vil samle hele Bevillingen paa dette ene Punkt, vil det alligevel blive meget for langsomt. Denne Havn vil blive alt for dyr med det Tempo. Man kommer ikke uden om, at Masser af de Penge, som bliver lagt der, er gaaet tabt og stadig gaar tabt, fordi man bygger for langsomt. Saadant Vestkystbyggeri skal der Fart i; jeg vilde antage, at 2—3 Mill. Kr. om Aaret vilde være det rigtige at anvende. Naar man er kommet til det Resultat, at Havnen skal være færdig, skal man ogsaa gøre den færdig, men man har altsaa ikke villet gøre det paa den Maade.

Og saa kun en sidste Ting. For 1½ Aar siden oprettede man i Hemmelighedsfuldhed noget, der kunde kaldes Vejkontoret. I dyb Hemmelighed blev det oprettet, jeg tror, det var samtidig med, at Hans Majestæt holdt Jubilæum, og ifølge Inertiens Lov blev det en Jurist, der blev Chef for dette Vejkontor — ellers kan man da ikke forstaa det, men da man altid plejede at vælge en Jurist til Formand, gjorde man det ogsaa ved denne Lejlighed. Og man udnævnte en lang Række Embedsmænd til at bestride Arbejdet inden for dette Kontor; dog langt nede, allernederst i Rækkerne, kom der til at staa et Par Ingeniører, og disse Ingeniører skulde udføre den tekniske Side af Sagen. Jeg begriber ikke, hvorledes det er gaaet til, men Lykken var bedre end Forstanden; man fik et Par dygtige Mennesker paa disse Pladser. Men

saa skulde man ogsaa nu takke dem derfor ved at lade dem blive fast ansat, saaledes at de føler det, som om de var velansatte Embedsmænd. Jeg tror, man burde ansætte disse Folk som Embedsmænd, for man kan ikke i Længden vente at faa dygtige Embedsmænd, naar man giver dem daarlige Arbejdsvilkaar. Vi er ikke slemme til at betale vore Embedsmænd for meget — tværtimod. Men vil man ikke give dem virkelig gode Arbejdsvilkaar, risikerer vi, at vi en skønne Dag ikke kan faa og ikke har den dygtige Embedsstand, som vi i Øjeblikket kan glæde os ved. Og det vilde være en Ulykke. Ikke mindst for en demokratisk Stat, hvor man af og til anvender nogle, som ikke har Forstand paa det, de skal arbejde med, vil det være af allerstørste Betydning, at man bibeholder den dygtige Embedsstand, som vi i Øjeblikket har. Derfor henstiller jeg meget, at man giver vore dygtige Embedsmænd gode Arbejdsvilkaar, og jeg henstiller, at disse Ingeniører bliver fast ansat.

Anden Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Thomsen: Naar jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, skyldes det, at det ærede Medlem, der nu forlod Talerstolen, forleden fandt sig foranlediget til paa den stiltfærdige Maade, der er ham egen, at fortælle, at han tilhørte et af de store Erhverv. Om det nu var større eller mindre end Landbruget, røbede det ærede Medlem ikke noget om, men da det Ordskitte, hvori denne Oplysning blev fremsat, har været udførligt omtalt i Dagspressen, finder jeg Anledning til nu, da vi har det ærede Medlem, at stille ham et bestemt Spørgsmaal.

Hensigten med det ærede Medlems Bemærkning ved den Lejlighed var utvivlsomt den, at gøre Tinget og Offentligheden opmærksom paa, at han, endskønt han tilhørte et Erhverv, der i valutarisk Henseende har samme Interesser som f. Eks. Landbruget, alligevel af Hensyn til Helheden var parat til at ofre disse Interesser paa Fædrelandets Alter. Man kunde af det, det ærede Medlem sagde, og navnlig af den Maade, hvorpaa han sagde det, kun faa den Opfattelse, at Cementindustrien i Lighed med Landbruget var et virkeligt valutaskabende Erhverv. Det er bl. a. for at faa klaret, om det nu ogsaa er Tilfældet, at jeg tillader mig at spørge det